

OD REDAKCJI

Okres Adwentu i Bożego Narodzenia w trzecim roku przygotowań do Jubileuszu Wcielenia 2000 - w Roku Boga Ojca

1. Adwent wobec Tajemnicy Ojca

Adwent, przeżywany w przededniu Wielkiego Jubileuszu Wcielenia Syna Bożego, po pogłębionych refleksjach o Jedynym Zbawicielu świata i roli Ducha Świętego w uświęceniu człowieka odsłania przed nami niezwykle bogactwo tajemnicy Ojca. Zwykle mówimy o Adwencie jako okresie liturgicznym tworzącym kontekst dla misterium Ojca wyrażonego w wydarzeniu Bożego Narodzenia. Ojciec daje Syna... Syn jest Darem Jego miłości dla ludzi. W to misterium wprowadza nas hodie liturgii Okresu Bożego Narodzenia, która zarazem wtajemnicza nas w wymiar eschatologiczny - spotkanie z Narodzonym, Ukrzyżowanym i Zmartwychwstałym obecnym w Eucharystii jest powrotem człowieka do utraconego i wejściem do nowego raju. "Z nieba wysokiego Bóg zstąpił na ziemię, ażeby do nieba wywiódł ludzkie plemię" - śpiewamy w kolędzie.

Zstąpienie i wstąpienie Boga ukazuje drogę, dzięki której człowiek pokonuje granicę między niebem a ziemią. Wskazuje też, że pierwotny plan Boga dotyczący człowieka jest od samego początku określony przez relację do Boga w Trójcy, do Trójjedynnej Miłości. Wynika stąd, że człowiek w oczach Boga nie jest "pierwszym człowiekiem, Adamem, duszą żyjącą", którego prawdę można by pojąć bez odniesienia do "Drugiego Człowieka, ostatniego Adama, który jest duchem ożywiającym" (1 Kor 15,45). Człowiek z ziemi i człowiek z nieba - scalają się w Zwycięstwie, które pochłonęło śmierć - przez Krzyż i Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa, przez Jego Misterium Paschalne. Misterium Wcielenia Boga jest więc ukierunkowane na Mękę i Jej Kres - Zmartwychwstanie. Człowiek szukając swojej tożsamości musi odnieść się do ścisłej więzi z Ukrzyżowanym i Zmartwychwstałym. I tą drogą iść do domu Ojca.

Choć całe przepowiadanie Apostołów porusza wiele wątków teologicznych i moralnych, w ostatecznym ujęciu odnosi się zawsze do Śmierci i Zmartwychwstania Chrystusa i jest proklamacją Jego poniżenia i wywyższenia. Ono też wzywa uczniów Chrystusa do odpowiedzi wiary i daru zupełnego przyjmującego to określone przez Jego Boskie przeznaczenie. To, czego domaga się wejście na wąską drogę krzyża czy wierność Chrystusowi, zwłaszcza w okresach prześladowań, staje się ich chwałą.

Dlatego adwentowe oczekiwanie zakończone tajemnicą Betlejemskiej Nocy jest tak bliskie wielkopostnemu oczekiwaniu, które ma swoje dopełnienie w Triduum Paschalnym i wydarzeniu Pięćdziesiątnicy.

Pytanie św. Anzelmą: "dlaczego Bóg stał się człowiekiem?" jest próbą ukazania jedności misterium Wcielenia i misterium Męki, o sens której pytał św. Grzegorz z Nazjanzu: dlaczego i po co taka cena została zapłacona? Jak blisko już stąd po przemyśleniu tych refleksji do ujęcia tak bardzo potrzebnego dla naszego duchowego odrodzenia i pogłębienia naszego duszpasterstwa. Dlatego cała strategia rozwijana w roku liturgicznym, a wyrażana najpełniej w sposobie przepowiadania, sprawowania liturgii i pasterzowania - ma wiązać naszą świadomość wiary z wielką Tajemnicą wiary, jaką jest Eucharystia. Tutaj - w obrzędzie Wieczernika - Obecny, dany nam Syn, Słowo, które stało się Ciałem, Zmartwychwstały z Krzyża, zanim dokona we wszystkich ludziach transfuzji swojej Boskiej Krwi, umywa nogi, aby mieli udział w Jego Życiu.

Adwent historyczny scala się tu z adwentem eschatologicznym w adwencie liturgicznego hodie. Tego uczmy, w to wtajemniczajmy, tym żyjmy, temu dawajmy świadectwo. Zwłaszcza teraz, w przededniu Wielkiego Jubileuszu Wcielenia Słowa Boga w historię człowieka. Jego Zmartwychwstanie z Krzyża jest naszą mocą i mądrością w miłości Ducha Świętego, który nas uświęca i jednoczy.

2. Tertio Millennio adveniente - rozpoczyna się Rok Ojca

Wielkie misterium Boga Ojca odsłania także prawdę człowieka! Bóg, w którego wierzymy, w którym pokładamy nadzieję, którego miłujemy, jest Ojcem! Jest Ojcem Jezusa Chrystusa i naszym, Ojcem wszystkich ludzi. A my, ludzie stworzeni przez Niego, jesteśmy Jego dziećmi. Zbliżając się do Boga,

który jest Ojcem, i tylko w ten sposób, uczniowie Chrystusa mogą zostać uzdrowieni z ciężkiej choroby, jaką jest kryzys tożsamości. Mogą też dojść do pełni swojej prawdy - do świętości.

Aby wiedzieć, kim jest i w czyje imię jest, uczeń Chrystusa musi odkryć w sobie głęboką i nierozzerwalną jedność, jaką daje wiara światła - jedność dogmatu i życia wewnętrznego, teologii i duchowości. Czyli musi odkryć głębię Objawienia w Duchu Świętym. Dojść do Jezusa Chrystusa w Duchu Świętym. I dzięki temu odkryć prawdziwe braterstwo przy stole Eucharystii, odsłaniające sens Krwi Syna Bożego wylanej na Golgocie. Krew mówi i woła o tym, Kim jest Bóg - odsłania Jego Miłość, przybliża Jego Ojcowskie Oblicze. Dzięki temu możliwe jest także autentyczne braterstwo.

Zamazywanie prawdziwej wiary przez współczesne sekty, będące przeróżnymi odmianami fałszywej gnozy - podważa absolutną konieczność oparcia się na fundamencie Boga Wcielonego. Burzy się wówczas most, dzięki któremu człowiek może spotkać Boga. Jezus Chrystus - "Pośrednik między Bogiem i ludźmi", Mediator Dei et hominum - musi być centralnym ośrodkiem prawdziwej wiary! To On daje Ducha i w Jego Duchu jest dostęp do Ojca, a każdy dowiadyuje się wtedy, kim jest i w czyje imię żyje. Otrzymuje też moc, która w nim działa (J 14,11-13).

Znany jest nam zapis Janowy: ">Wierzycie w Boga? I we mnie wierzcie! (...) Ja jestem drogą i prawdą, i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak tylko przeze Mnie. Gdybyście mnie poznali, znalibyście i mojego Ojca. Ale teraz już Go znacie i zobaczyliście<. Rzekł do Niego Filip: >Panie, pokaż nam Ojca, a to nam wystarczy<. Odpowiedział mu Jezus: >Filipie, tak długo jestem z wami, a jeszcze Mnie nie poznałeś? Kto Mnie zobaczył, zobaczył także i Ojca. Dlaczego więc mówisz: Pokaż nam Ojca? Czy nie wierzysz, że Ja jestem w Ojcu, a Ojciec we Mnie?<" (J 14,1.6-9).

W paschalnym wyznaniu wiary Chrystusa (1 Tm 6,13), które trzeba wziąć za swoje, jest dostęp do poznania Ojca, które jest eschatologiczną normą apostołskiego świadectwa. To aż dotąd trzeba dotrzeć, aby stać się prawdziwym uczniem Chrystusa. Tę pamięć eschatologiczną daje nam Duch Święty, którego najważniejszą funkcją jest "przypominanie" tego wszystkiego, co zostało dokonane przez Syna Bożego, zwłaszcza w wydarzeniach Świętego Paschalnego Triduum - kiedy w wieczernikowym obrzędzie została zawarta Agonia Ogrojca, Drogi Krzyżowej, Ofiary Golgoty i zwycięskie przejście przez Zmartwychwstanie aż do Wniebowstąpienia. Niedzielną i codzienną Eucharystia jest miejscem tego nieustannego "przypominania". Kto pamięta, ten wie! Ten wie, jak dawać świadectwo!

Świadectwo wiary uczniów Chrystusa ma być "współczesne" godzinie Paschy Chrystusa - ma być trwaniem w Jego hodie. Taka wiara jest wyznawana przez jeden, święty, powszechny i apostołski Kościół. Dokoła tej osi organizuje się prawdziwa wiara w Boga, Ojca Wszechmogącego. Taką wiarę trzeba odkryć, ożywić, zasymilować swoim umysłem i sercem, aby nią żyć i o niej zaświadczyć. W roku Ojca, który przygotowuje Kościół na kontynentach świata, w Europie i w naszej Ojczyźnie na przeżycie Jubileuszu 2000, gorąco pragniemy wejść w dialog chrześcijaństwa z myślą ludzi nam współczesnych. Pragniemy także ożywić świadomość tak pojmowanej tożsamości nas samych.

3. Zapraszamy do studiowania materiałów z Sympozjum "Jak przekazywać wiarę dzisiaj?" Dlatego też w Sympozjum na temat: przekazywania wiary sięgnęliśmy do świadectwa Objawienia - do źródła - do świadectwa samego Pana Jezusa Chrystusa i do sformułowań św. Pawła, odczytywanych w posłudze mystagogów Kościoła pierwotnego, ale i współczesnego.

W centrum tych przekazów jest prawda o Ojcostwie Boga, dzięki któremu przez Chrystusa w Duchu Świętym ludzie zostają obdarowani przywilejem usynowienia. To w ten sposób człowiek poznaje, Kim jest i w czyje imię żyje i wierzy, naucza i buduje. Zwycięża! "

Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa (...). W Nim bowiem wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nieskalani przed Jego obliczem. Z miłości przeznaczył nas dla siebie jako przybranych synów przez Jezusa Chrystusa, według postanowienia swej woli, ku chwale majestatu swej łaski, którą obdarzył nas w Umiłowanym (...), byśmy istnieli ku chwale Jego majestatu" (Ef 1, 3-6,12).

Obecny numer Anamnesis 16 jeszcze raz przypomina, że chrześcijaństwo w swej najgłębszej istocie jest Zmartwychwstaniem i powrotem do Ojca. Felices qui Patrem agnoscunt (szczęśliwi, którzy znają Ojca - Tertulian). W ten sposób jeszcze raz wyakcentowana prawda o synowskiej więzi Chrystusa z Ojcem, udostępniona dla nas w sprawowaniu eucharystycznej liturgii, staje się zachętą do pogłębienia

tego niezwykłego spotkania, dzięki któremu stajemy się synami w Synu (Ef 1,5). Wtedy poznajemy coraz lepiej, dokąd idziemy i po co żyjemy. Tolle, lege!

"JAK PRZEKAZYWAĆ WIARĘ DZISIAJ?"

kerygmat - katecheza - homilia - dialog wiary - mystagogia

Materiały z Sympozjum zorganizowanego pod patronatem Komisji Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów Episkopatu Polski. Sandomierz, 21-22 września 1998 r.

Sandomierskie Dni Duszpasterskie od trzech lat zdominowane są przez zagadnienie przekazu wiary. Po refleksji nad katechumenatem (w roku 1996), nad inicjacją i reinicjacją chrześcijańską (w 1997 roku) w tym roku przyszła kolej na rozważenie wprost tematu □ Jak przekazywać wiarę dzisiaj? Obrady rozpoczęły się w poniedziałek 21 września w auli sandomierskiego Instytutu Teologicznego o godzinie 11:15. Poprzedziła je wspólna modlitwa brewiarzowa w kaplicy Instytutu.

Słowo wprowadzające wygłosił gospodarz Sympozjum - Przewodniczący Komisji Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów Episkopatu Polski, biskup sandomierski prof. dr hab. Wacław Świerzawski.